

החתול שהלך לבדו

מאת רודיארד קיפלינג

תרגום: חיים ניסני, 2014

שמעו וקחו חלק והקשיבו; כי זה אירע וקרה והיה ונהיה, הו אהובי הטובים, כאשר חיות הבית היו פראיות. הכלב היה פראי, והסוס היה פראי, והפרה היתה פראית, והכבשים היו פראים, והחזיר היה פרא – פראי כמו שפרא יכול להיות - והם הלכו לבדם ביערות הפרא הלחים. אבל הפראי מכל חיות הבר היה החתול. הוא הלך לבדו, וכל המקומות היו שווים בעיניו.

כמובן שהאדם היה פראי גם הוא. הוא היה פראי נורא. הוא אפילו לא התחיל להיות מאולף עד שהוא פגש את האישה, והיא אמרה לו שהיא לא אוהבת לחיות איתו בדרכיו הפרועות. במקום ערימה של עלים רטובים לישון עליהם - היא בחרה מערה יבשה ונחמדה ופזרה חול נקי על הרצפה; והיא הבעירה אש נעימה מענפי עץ בחלק האחורי של מערה; והיא תלתה עור סוס פרא מיובש, הזנב למטה, לרוחב הפתח של המערה; והיא אמרה, "נגב את רגליך, יקירי, כשאתה נכנס, ועכשיו אנחנו נקיים משק בית."

באותו הלילה, אהובי הטובים, הם אכלו כבש בר צלוי על אבנים לוהטות, ומתובל בשום בר ופלפל בר; וברווז בר ממולא באורז בר וחילבה בר וכוסברה בר; ומח-עצמות של שור בר; ודובדבני בר, ופסיפורה בר. ואז הלך האיש לישון מול האש, מאושר כל כך; אבל האישה התיישבה וסרקה את שער. היא לקחה את עצם הכתף של הכבש - עצם הלהב הגדולה והשמנה - והביטה בסימנים הנפלאים שעליה, וזרקה עוד עצים לאש, ואז היא קסמה קסם. היא שרה את השיר הקסום הראשון בעולם.

ביערות הפרא הרטובים התכנסו כל חיות הבר במקומות מהם הן יכלו לראות את האור של האש הרחוקה, ותהו מה פשר הדבר.

אז רקע סוס בר ברגלו הפראית ואמר, "הו חברי והו אויבי, מדוע הדליקו האיש והאישה את האור הגדול ההוא במערה הגדולה, ואיזה נזק זה יעשה לנו?"

כלב בר הרים את אפו הפראי, הריח את ריח בשר הכבש הצלוי, ואמר, "אני אלך ואביט ואראה, ואספר לכם; כי אני חושב שזה משהו טוב. חתול, בוא איתי."

"לאלאלא!" אמר החתול. "אני החתול שהולך לבדו, וכל המקומות שווים בעיני. אני לא אבוא."

"אם כך שוב לא נוכל להיות חברים," אמר כלב בר, ופתח בריצה אל המערה. אבל אחרי שהוא התרחק קצת, אמר החתול לעצמו, "כל המקומות שווים בעיני. אז למה אני שגם אני לא אלך ואראה ואסתכל ואמשיך כמו שיתחשק לי?" ואז הוא החליק בעקבות כלב בר בשקט, מאוד בשקט, והסתתר במקום ממנו הוא יכול לשמוע הכל.

כאשר כלב בר הגיע לפתח המערה הוא הרים את עור-הסוס המיובש בעזרת אפו ורחרח את הריח הנעים של בשר הכבש הצלוי, והאישה, מסתכלת על עצם הכתף, שמעה אותו וצחקה, ואמרה: "הנה מגיע הראשון. חית פרא מהיער, מה אתה רוצה?"

כלב בר אמר, "הו אויבי ואשת אויבי, מה הדבר הזה שמריח כל כך טוב ביער הפראי?"

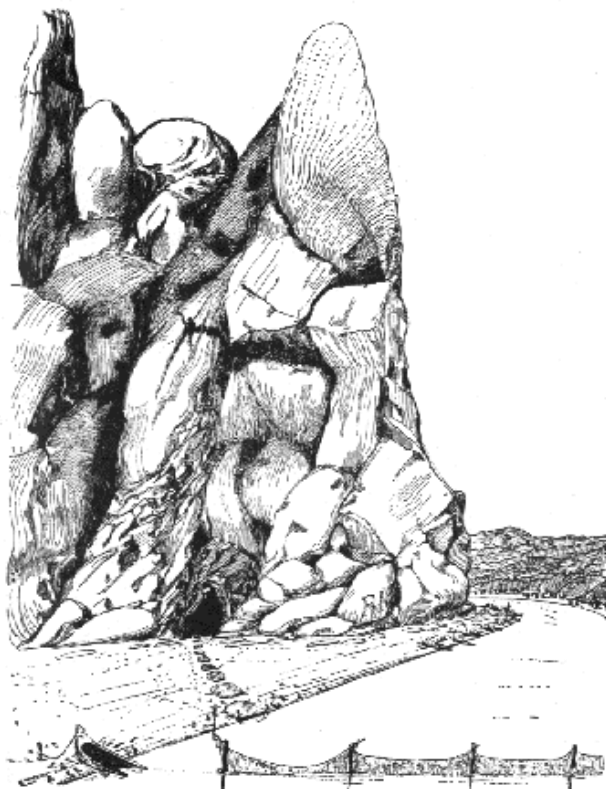
הרימה האישה עצם כבש צלוייה וזרקה אותו לכלב בר, ואמרה, "חית בר שבאה מהיער הפראי, טעם ונסה." כלב בר כרסם את העצם, והיא היתה טעימה יותר מכל דבר שטעם אי פעם, והוא אמר, "הו אויבי ואשת אויבי, תנו לי עוד."

האישה אמרה, "חית בר שבאה מהיער הפראי, אתה תעזור לאיש שלי לצוד במשך היום ותשמור על המערה הזו בלילה, ואני לך עצמות צלויים רבות ככל שתרצה."

"אה!" אמר החתול, מקשיב. "זוהי אישה חכמה מאוד, אבל היא לא כל כך חכמה כמוני."

כלב בר זחל לתוך המערה והניח את ראשו על ברכי האישה, ואמר, "הו חברי ואשת חברי, אני אעזור לגבר שלך לצוד באמצע היום, ובלילה אשמור על המערה שלכם."

"אהו" אמר החתול, מקשיב. "זה כלב מאוד טיפשי. " והוא חזר דרך היער הלח והפראי, מנפנף בזנבו הפראי, בבדידותו הפראית. אבל הוא מעולם לא סיפר לאף אחד.

זו התמונה של המערה בה התגוררו הגבר והאישה בהתחלה. היא היתה מערה ממש נחמדה מאוד, והרבה יותר חמימה ממה שזה נראה. לאיש הזה היתה סירה. היא על גדת הנהר, והושרתה במים כדי שתתמתח. הדבר שדומה לרשת שרואים לרוחב הנהר היא רשת הדיג של האדם, בעזרתה הוא תופס דגי סלמון. ישנן אבנים נקיות שמובילות מהנהר ועד פתח המערה, כך שהאיש והאישה יכולים לרדת למים בלי שיתאסף חול בין אצבעות רגליהם. הדברים כמו חיפושיות שחורות במורד הגדה הם באמת גזעים של עצים מתים שצפו במורד הנהר מייערות הפרא הלחים שמעבר לגדה השנייה. הגבר והאישה נהגו לגרור אותם ולייבש אותם ולחתוך אותם לעצי הסקה. לא ציירתי את הוילון מעור סוס בפתחה של המערה, משום שהאישה הוציאה אותו זה עתה לניקוי. כל הכתמים הקטנים על החול בין המערה והנהר הם הסימנים של כפות רגלי האישה והאיש.

הגבר והאישה, שניהם בתוך המערה, אוכלים את ארוחת הערב שלהם. הם עברו למערה אחרת, נעימה יותר, כשגולד התינוק, כי התינוק נהג לזחול עד לנהר וליפול למים, ואז הכלב היה צריך למשוך אותו החוצה.

כאשר האדם התעורר הוא אמר, "מה כלב בר עושה כאן?" והאישה אמרה, "השם שלו כבר לא כלב בר, אלא החבר הראשון, משום שהוא יהיה חבר שלנו לתמיד ותמיד ותמיד. קח אותו איתך כשאתה הולך לצוד."

למחרת בלילה קצצה האישה ערימות ירוקות גדולות של דשא טרי מכרי הדשא שליד המים, וייבשה אותו לפני השריפה במדורה, וכך הוא הריח כמו חציר שנקצר זה עתה, והיא ישבה בפתחו של המערה וקלעה קולר מעור הסוס, והיא הביטה בעצם הכתף של הכבש, בלהב העצם הגדול והרחב - וקסמה קסם. היא שרה את השיר הקסום השני בעולם.

ביער הפרא תהו כל החיות בר מה קרה לכלב הבר, וסוס הבר רקע ברגלו ואמר, "אני אלך ואראה ואספר למה כלב בר לא חזר. חתול, בוא איתי".

"נני!" אמר החתול. "אני החתול שהולך לבדו, וכל המקומות שווים בעיני. אני לא אבוא". אבל בכל זאת הוא הלך אחרי סוס הבר בשקט, מאוד בשקט, והסתתר במקום בו הוא יכול לשמוע הכל.

כאשר האישה שמעה את סוס בר נכשל ומועד על רעמתו הארוכה, היא צחקה ואמרה, "הנה מגיע השני. חית בר מיער הפרא - מה אתה רוצה"

הסוס פרא אמר, "הו אויבי ואשת אויבי, איפה כלב בר?"

האישה צחקה, והרימה את להב-העצם והביטה בה, ואמרה, "חית בר מיערות הפרא, לא באת לכאן בשביל כלב בר, אלא למען הדשא הטוב הזה."

וסוס בר, נכשל ומועד על רעמתו הארוכה, אמר, "זה נכון; תני לי לאכול ממנו."

אמרה האישה, "חית בר מיערות הפרא, כופף את הראש הפראי שלך ולבש את מה שאני נותנת לך, ואז תאכל את הדשא הנפלא שלוש פעמים ביום."

"אה", אמר החתול, מקשיב, "זוהי אישה חכמה, אבל היא לא כל כך חכמה כמוני". סוס בר הרכין את ראשו הפראי, והאישה החליקה את קולר העור הקלוע מעליו, וסוס בר נשף על רגליה של האישה ואמר, "הו גבירתי, ואשת אדוני, אני אהיה משרתך למען הדשא הנפלא."

"אה", אמר החתול, מקשיב, "הוא סוס מאוד טיפשי". והוא חזר דרך היער הפראי הלח, מנפנף בזנבו הפראי והולך עם לבדו הפראי. אבל הוא מעולם לא סיפר לאף אחד.

כאשר האדם והכלב חזרו מהצייד, אמר האיש, "מה עושה כאן סוס בר?" והאישה אמרה, "השם שלו הוא כבר לא סוס בר, אלא המשרת הראשון, כי הוא יישא אותנו ממקום למקום לתמיד ותמיד ותמיד. רכב על גבו כאשר אתה יוצא לצייד."

למחרת היום, מרימה את ראשה הפראי גבוה כדי שקרניה הפראיות לא יסתבכו בעצים הפראיים, ניגשה פרת בר אל המערה, והחתול עקב אחריה, והתחבא בדיוק כמו ביום הקודם; והכל קרה שוב בדיוק כמו ביום הקודם; והחתול אמר את אותם הדברים כמו קודם, וכאשר פרת בר הבטיחה לתת את החלב שלה כל יום לאישה בתמורה לדשא הנפלא, החתול חזר דרך היער הלח והפראי מנפנף בזנבו הפראי והולך עם לבדו הפראי, בדיוק כמו קודם. אבל הוא מעולם לא סיפר לאף אחד. וכאשר האדם והסוס והכלב חזרו הביתה מהצייד ושאלו את אותן שאלות כמו קודם, אמרה האישה, "השם שלה כבר לא פרת בר, אלא נותנת אוכל טוב. היא תיתן לנו את החלב הלבן החם לתמיד ותמיד, ואני אטפל בה בזמן שאתה והחבר הראשון והמשרת הראשון תצאו לצייד."

למחרת חיכה החתול לראות אם חייית בר אחרת תעלה למערה, אבל אף חיה לא עברה ביער הלח והפראי, ולכן החתול הלך לשם בעצמו; והוא ראה את האשה חולבת את הפרה, והוא ראה את האור של האש במערה, והוא הריח את הריח של החלב הלבן החם.

אמר החתול, "הו אויבי ואשת אויבי, לאן הלכה פרת בר?"

האישה צחקה ואמרה, "חית בר מיערות הפרא, חזור שוב ליערות, כי קלעתי את שיערי, ושמתני בצד את להב-העצם הקסם, ואין לנו עוד צורך בעוד חברים או משרתים במערה שלנו."

החתול אמר, "אני לא חבר, ואני לא משרת. אני החתול שהולך לבדו, ואני רוצה להיכנס למערה שלך."

אמרה האישה, "אז למה לא באת עם החבר הראשון בלילה הראשון?"

חתול כעס מאוד ואמר, "כלב בר סיפר עלי סיפורים?"

צחקה האישה ואמרה, "אתה החתול שהולך לבדו, וכל המקומות שווים בעיניך. אתה לא חבר ואתה לא עובד. ככה אמרת בעצמך. הסתלק מכאן ולך לבדך לכל המקומות השווים בעיניך."

אז העמיד החתול פנים כאילו הוא מצטער ואמר, "לא אוכל אף פעם להיכנס למערה? לא אוכל אף פעם לשבת על יד האש החמימה? לא אוכל אף פעם לשתות חלב לבן וחס? את חכמה מאוד ויפה מאוד. את לא צריכה להיות אכזרית, אפילו לחתול."

אישה אמרה, "ידעתי שאני חכמה, אבל לא שאני יפה. אז אני אעשה איתך עסקה. אם אי פעם אומר מילה אחת בשבחך תוכל לבוא למערה."

"ואם תאמרי שתי מילים בשבחי? אמר החתול."

"לעולם לא אומר", אמרה אישה, "אבל אם אומר שתי מילים בשבחך, תוכל לשבת במערה ליד המדורה."

"ואם תאמרי שלוש מילים?" אמר החתול.

"לעולם לא", אמרה אישה, "אבל אם אני אומר שלוש מילים בשבחך, תוכל לשתות מהחלב הלבן החם שלוש פעמים ביום לתמיד ותמיד ותמיד."

אז קימר החתול את גבו ואמר, "מעכשיו, הווילון בפתח המערה, והאש בחלק האחורי של מערה, והחלב בסירים שעומדים לצד האש, זיכרו מה אמרו אויבי ואשת אויבי." והוא הלך משם דרך יער הפרא הלח, מנפנף בזנבו הפראי והולך עם לבדו הפראי.

באותו הלילה, כאשר האדם והסוס והכלב חזרו הביתה מהצייד, האישה לא ספרה להם על העסקה שעשתה עם החתול, כי היא פחדה שהם אולי לא יאהבו את זה.

חתול הלך רחוק ורחוק והסתיר את עצמו ביערות הפרא הלחים עם לבדו הפראי במשך זמן רב עד שהאישה שכחה אותו. רק העטלף הקטן, שהיה תלוי מהופך מתקרת המערה, ידע איפה התחבא החתול; וכל ערב התעופף העטלף אל החתול וסיפר לו על מה שקורה.

ערב אחד אמר העטלף, "יש תינוק במערה. הוא חדש וורוד ושמן וקטן, והאישה מאוד מחבבת אותו."

"אה", אמר החתול, מקשיב, "אבל מה אוהב התינוק?"

"הוא אוהב דברים שהם רכים ומדגדים", אמר העטלף. "הוא אוהב להחזיק בזרועותיו דברים חמימים כשהוא הולך לישון. הוא אוהב כשמשחקים איתו. הוא אוהב את כל הדברים האלה."

"אה", אמר החתול, מקשיב, "אם זה ככה - הזמן שלי הגיע."

זו התמונה של החתול שהלך לבדו, הולך עם לבדו הפראי ביער הלח הפראי ומנפנף בזנבו הפראי. אין בתמונה כל דבר אחר חוץ מכמה פטריות. הן גדלו שם, כי היער הפראי היה כל כך לח ורטוב. הדבר הגבשושי על הענף הנמוך הוא לא ציפור. זה טחב שגדל שם, כי היער הפראי היה כל כך לח ורטוב. מתחת לתמונה האמיתית יש תמונה של המערה הנעימה אליה עברו האיש והאישה אחרי שהתינוק הגיע. זו היתה מערת הקיץ שלהם, והם שתלו בחזיתה חיטה. האיש רוכב על הסוס כדי למצוא את הפרה ולהחזיר אותה למערה לחליבה. הוא מרים את ידו כדי לקרוא לכלב, ששחה לצד השני של הנהר, לחפש ארנבות.

בלילה הבא עבר החתול ביער הלח הפראי והסתתר קרוב מאוד למערה עד שהגיע הבוקר, והאדם והכלב והסוס יצאו לצייד. האישה הייתה עסוקה בבישול באותו בוקר, והתינוק בכה והפריע. אז היא נשאה אותו מחוץ למערה ונתנה לו קומץ של חלוקי נחל לשחק איתם. אבל התינוק בכה עדיין.

אז הרים החתול את כפתו המרופדת וליטף את התינוק על לחיו, והתינוק פעה בשמחה; והחתול התחבק בברכיים השמנמנות שלו ודגדג אותו בעזרת זנבו מתחת לסנטר השמנמן שלו. והתינוק צחק; והאישה שמעה אותו וחייכה.

ואז אמר העטלף הקטן, שהיה תלוי מהופך מתקרת המערה, "הו המארכת שלי ואשתו של המארח שלי ואמא של בנו של המארח שלי, יצור פראי מיערות הפרא משחק כל כך יפה עם התינוק שלך."

"ברכה על היצור הפרוע ויהיה אשר יהיה", אמרה אישה, זוקפת את גבה, "כי הבוקר הייתי אישה עסוקה והוא עשה לי שירות".

ברגעים ושניות אלה ממש, הו אהובי הכי אהובים, נפל מסך עור-הסוס המיובש, שהיה מתוח, זנב למטה, בפתחו של מערה - וווש - וווש! - כי הוא זכר את העסקה שעשתה האישה עם החתול, וכאשר האישה הלכה להרים אותו - הפלא ופלא - החתול ישב לו בנוחיות בתוך המערה.

"הו אויבי ואשת אויבי ואמא של האויב שלי", אמר החתול, "הנה אני: כי אמרת מילה בשבחי, ועכשיו אני יכול לשבת בתוך מערה לתמיד ותמיד. אבל עדיין אני החתול שהולך בכוחות עצמו, וכל המקומות שווים בעיני." "

האישה כעסה מאוד, וסגרה את שפתיה ולקחה את גלגל הטוויה שלה והתחילה לסובבו. אבל התינוק בכה כי החתול הלך משם, והאישה לא הצליחה להשתיקו, כי הוא נאבק ובעט בה ופניו נעשו שחורים.

"הו אויבי ואשת אויבי ואמא של האויב שלי", אמר החתול, "קחי גדיל של החוט שאת טווה וקשרי אותו לגלגל הטוויה שלך וגררי אותו על הרצפה, ואני אראה לך קסם שישמח את התינוק ואז הוא יצחק בקול רם כמו שהוא בוכה עכשיו."

"אני אעשה את זה", אמרה האישה, "כי אני כבר בסוף כוחותי; אבל אני לא אודה לך על זה."

היא קשרה את החוט לגלגל החרס הקטן והמסכה אותו על הרצפה, והחתול רץ אחריו וליטף אותו בכפותיו וגלגל את הראש מעל עקבים, וזרק אותו לאחור מעבר לכתפו ורדף אחריו בין רגליו האחוריות - והעמיד פנים כאילו איבד אותו, והתנפל עליו שוב מלמעלה, עד שהתינוק צחק בקול רם כמו שבכה קודם, וחלל אחרי החתול והשתובב כל רחבי מערה עד שהתעייף ושכב לישון כשהחתול בזרועותיו.

"עכשיו", אמר החתול, "אני אשיר לתינוק שיר שאחריו הוא יישן במשך שעה. והוא החל לגרגר, בקול רם ונמוך, נמוך וחזק, עד שהתינוק נרדם במהירות. האישה חייכה כשהסתכל על שניהם ואמרה, "זה היה מעשה נפלא. אין ספק, הו חתול, אתה חכם מאוד."

באותו רגע ובאותה שניה ממש, אהובי הכי אהובים, עשן המדורה בחלק האחורי של המערה ירד בענן מהגג - פווף - כי הוא נזכר בעסקה שעשתה האישה עם החתול, וכאשר הוא נעלם - הפלא ופלא - החתול ישב לו בנוחיות קרוב לאש.

"הו אויבי ואשת אויבי ואמא של האויב שלי", אמרו החתול, "זה אני, כי אמרת מילה שנייה בשבחי, ועכשיו אני יכול לשבת ליד האש החמה בחלק האחורי של המערה לתמיד ותמיד. אבל אני עדיין החתול שהולך בכוחות עצמו, וכל המקומות שווים בעיני."

אז כעסה האישה מאוד, ופזרה את שיערה והוסיפה עצים למדורה והוציאה את להב-העצם הרחב של כתף הכבש והתחילה לקסום קסם שימנע ממנה לומר מילה שלישית בשבחו של החתול. זה לא היה קסם בשיר, אהובי האהובים ביותר, אבל בכל זאת זה היה קסם; והמערה נעשתה כל כך שקטה עד שעכברון קטן התגנב מתוך הפינה ורץ לאורך הרצפה.

"הו אויבי ואשת אויבי ואמא של האויב שלי", אמרו החתול, "האם העכבר הקטן הוא חלק של הקסם שלך?"

"אוף! נו! לא, בהחלט לא!" אמרה האישה, ושמטה את להב-העצם וקפצה על השרפרף אל מול האש וקלעה את שיערה מהר מאוד כי פחדה שהעכבר יטפס עליו.

"אה", אמר החתול, צופה, "אז את העכבר לא יזיק לי אם אוכל אותו?"

”לא, אמרה האישה, קולעת את שיערה, ”אכול אותו במהירות ואני אהיה אסירת תודה לך לתמיד.“

קפץ החתול קפיצה אחת ותפס את העכברון, והאישה אמרה, ”מאה תודות. אפילו החבר הראשון לא מספיק מהיר כדי לתפוס את העכברים הקטנים כפי שעשית. אתה בוודאי חכם מאוד.“

באותו רגע ואותה השנייה, הו אהובי הכי אהובים, סיר-החלב שעמד ליד האש נשבר לשני חלקים - פפפס - כי הוא נזכר בעסקה שעשתה האישה עם החתול, וכאשר האישה קפצה מהכסא - ראו גם ראו! - החתול ליקק את חלב הלבן החם שנשאר באחד מהחלקים השבורים.

”הו אויבי ואשת אויבי ואמא של האויב שלי, אמר החתול,“ זה אני; כי אמרת שלוש מילים בשבחי, ועכשיו אני יכול לשתות חלב הלבן החם שלוש פעמים ביום לתמיד ותמיד ותמיד. אבל עדיין אני החתול שהולך בכוחות עצמו, וכל המקומות שווים בעיני.“

אז צחקה האישה והניחה קערת חלב לבן וחם עבור החתול ואמרה, ”הו חתול, אתה חכם כמו בן אדם, אך זכור כי לא עשית עסקה עם האדם או הכלב, ואני לא יודעת מה הם יעשו כשיבואו הביתה.“

”מה אכפת לי? “ אמר החתול. ”אם יש לי מקום משלי במערה על ידי האש וחלב לבן וחם שלוש פעמים ביום, לא אכפת לי מה יעשו האדם או הכלב.“

באותו הערב, כאשר האדם והכלב נכנסו למערה, סיפרה להם האישה את כל הסיפור על העסקה בעוד החתול יושב ליד המדורה ומחייך. ואז אמר האיש, ”כן, אבל הוא לא עשה עסקה איתי או עם כל הגברים שיבואו אחריי.“ אחר כך הוא לקח את שני מגפי העור שלו וגם את גרזן האבן הקטן שלו (ביחד כבר שלושה) והביא חתיכת עץ וגרזן (כלומר חמישה בסך הכל), והוא סידר אותם בשורה ואמר, ”עכשיו אני אעשה איתך את העסקה שלנו. אם לא תתפוס את העכברים כאשר אתה נמצא במערה לתמיד ותמיד ותמיד, אני אזרוק עליך את חמשת הדברים האלה בכל פעם שאראה אותך, וכך יעשו גם כל הגברים שיבואו אחריי.“

”אה, אמרה האישה, מקשיבה, ”זה חתול חכם מאוד, אבל הוא לא כל כך חכם כמו האיש שלי.“

החתול מנה את חמישה הדברים (והם נראו ממש לא נעימים) ואמר, ”אני אתפוס עכברים כשאני במערה לתמיד ותמיד ותמיד; אבל בכל זאת אני החתול שהולך לבדו, וכל המקומות שווים בעיני.“

”לא כאשר אני קרוב,“ אמר האיש. ”אם לא היית אומר את זה הייתי שם את כל הדברים האלה בצד לתמיד ותמיד ותמיד; אבל עכשיו אזרוק עליך את שני המגפיים ואת גרזן האבן הקטן שלי (שעושה שלוש) בכל פעם שאפגוש אותך. וכך יעשו כל הגברים שיבואו אחריי!“

אז אמר הכלב, ”חכו רגע. הוא לא עשה עסקה איתי או עם כל הכלבים שיבואו אחריי.“ והוא חשף את שיניו ואמר, ”אם לא תהיה נחמד לתינוק בזמן שאני במערה לתמיד ותמיד ותמיד, אני ארדוף אחריך עד שאתפוס אותך, וכשאני אתפוס אותך אני אנשך אותך. וכך יעשו כל הכלבים שיבואו אחריי.“

”אה, אמרה האישה, מקשיבה, ”החתול חכם מאוד, אבל הוא לא כל כך חכם כמו הכלב.“

חתול ספר את השיניים של הכלב (והן נראו מאוד חדות) ואמר, ”אני אהיה נחמד בזמן שאהיה במערה, כל עוד התינוק לא מושך בזנבי חזק מדי, לתמיד ותמיד ותמיד. אבל עדיין אני החתול שהולך לבדו, וכל המקומות שווים בעיני.“

”לא כאשר אני קרוב,“ אמר הכלב. ”אם לא היית אומר את זה הייתי סותם את הפה שלי לתמיד ותמיד ותמיד; אבל עכשיו ארדוף אחריך עד העץ בכל פעם שאפגוש אותך. וכך יעשו כל הכלבים שיבואו אחריי.“

אז זרק האיש על החתול את שתי נעליו ואת גרזן האבן הקטנה שלו (ביחד שלושה), וגירש את החתול אל מחוץ למערה, והכלב רדף אחריו עד עץ; ומאותו יום, אהובי הכי אהובים, שלושה גברים מתוך חמישה זורקים תמיד דברים על החתול בכל פעם שהם נפגשים איתו, וכל הכלבים רודפים אחריו עד העץ. אבל גם החתול שומר מצדו על העסקה. הוא הורג עכברים והוא יהיה נחמד לתינוקות כשהוא בבית, רק כל עוד הם לא מושכים חזק מידי בזנבו. אבל אחרי שעשה זאת, ולפעמים, כאשר הירח עולה והלילה מגיע, הוא החתול שהולך לבדו, וכל המקומות שווים בעיניו. ואז הוא יוצא ליער הלח הפראי או מטפס על עצים או על גגות, מנפנף בזנבו הפראי והולך עם לבדו הפראי.

מיצי יכולה לשבת ליד האש ולשיר,
מיצי יכולה לטפס על עץ,
או לשחק עם פקק ישן טיפשי ומחרוזת
כדי לשעשע את עצמה, לא אותי.
אבל אני אוהב את חומי כלבי, כי
הוא יודע איך להתנהג;
אז חומי הוא כמו שהיה החבר הראשון,
ואני האיש במערה.
מיצי תשחק כמו ששת עד
שיגיע הזמן להרטיב כפתה
ולגרום לה ללכת על אדן החלון
(כי קרוזו ראה טביעת רגל כזו);
ואז היא מסלסלת בזנבה ומיללת,
וסורטת ולא משתתפת.
אבל חומי ישחק בכל משחק שאבחר,
והוא החבר האמיתי הראשון שלי.
מיצי תתחכך עם ראשה בברכיי
מעמידה פנים שהיא אוהבת אותי נורא;
אבל ברגע שאני הולך למיטה
מיצי רצה לחצר,
ושם היא נשארת עד אור הבוקר;
אז אני יודע שהיא רק מעמידה פנים;
אבל חומי, הוא נוחר לרגליי כל הלילה,
והוא החבר הכי ראשון שלי!